

Chương 503: Thảm Hoạ Cổng (39) - Tình Trạng Của Ma Vương

(Số từ: 2871)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:21 PM 25/07/2023

Tôi đã không đánh giá thấp họ.

Không có cách nào tôi có thể.

Tôi không tin rằng mình có thể chịu đựng được sự xói mòn của những linh hồn báo thù mà ngay cả Olivia cũng không thể chịu được.

Tôi biết nỗ lực của tôi là liều lĩnh.

Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

Tôi cần phải giải quyết đội quân báo thù ngày càng tăng, không thể kiểm soát được.

Vì họ thống trị Olivia nên họ có thể thống trị bất kỳ ai.

Cảng Mokna sẽ bị san bằng, và Liana, bị khinh miệt không kém, sẽ diệt vong.

Vì vậy, tôi đã chọn cách giam cầm những linh hồn báo thù trong chính mình.

Tôi đã phải gánh chịu sự thù hận của họ, nhắm vào tôi.

Không có lựa chọn nào khác đến với tâm trí.

Khi làn sóng của những linh hồn báo thù bắt đầu ăn mòn tôi, tôi đã trải qua một cảm giác kỳ lạ.

Một cuộc tấn công vào tâm hồn tôi.

Olivia có cảm thấy như vậy không?

Nếu ý thức giống như mặt trăng lơ lửng trên bầu trời đêm và bản ngã là thế giới được phản chiếu trong ánh trăng của nó.

Đó là một cảm giác kỳ lạ, như thể ý thức giống như mặt trăng đột nhiên trở nên xa xăm và mờ ảo như ánh sao.

Chỉ với ánh sao, thế giới không thể được chiếu sáng.

Khi ánh trăng từ xa không thể thắp sáng thế giới, tôi cảm thấy bóng tối của mình đang mờ dần.

Đã đi vào tâm hồn và tâm trí tôi, tôi cảm thấy cơn thịnh nộ và căm thù của họ trong tâm hồn tôi chứ không phải làn da của tôi.

Tôi không thể nhận ra những linh hồn báo thù khổng lồ.

Tuy nhiên, những hình ảnh khắc nghiệt, tuyệt vọng của họ đã làm ô nhiễm tâm trí tôi.

Một cảm giác nôn nao hoặc nôn mửa.

Một cảm giác ớn lạnh như vậy ngự trị tâm hồn tôi, kéo tôi về phía vực thẳm.

Nếu tôi chìm, nó sẽ kết thúc.

Tôi mang chúng vào để giam giữ, không để bị chi phối.

Tôi không thể ngủ.

Giữa cảm giác xa xăm, đen tối, khi ý thức lùi xa và bản thân bị bóng tối bao trùm, tôi nghĩ.

Những người đã hy sinh có thể ghét và oán giận tôi.

Kinh nghiệm của họ không liên quan đến tôi và bắt nguồn từ tôi.

Họ có thể oán giận tôi.

Ghét tôi.

Tức giận.

Và có quyền tiêu diệt tôi.

Nhưng.

Tôi không có ý định nhượng bộ họ.

Tôi đã lên kế hoạch chịu đựng.

Để giam cầm lòng thù hận, giận dữ và mong muốn trả thù của họ trong tôi, ngăn họ thu hút thêm những linh hồn báo thù.

Tôi đã nói họ có quyền tiêu diệt tôi, nhưng tôi chưa bao giờ đồng ý rằng họ có quyền đó.

Tôi cảm thấy đau buồn, thương hại và tội lỗi cho sự hy sinh của họ.

Thật đáng tiếc.

Tôi không thể chết.

Ở Rizaira, tôi đã trở thành Master Class.

Tuy nhiên.

Những gì tôi học được ở Rizaira.

—Từ Luna, Ronan, Lena và Arta.

Không phải kiếm thuật, mà là kiểm soát trái tim.

Sức mạnh điều khiển trái tim.

Trở thành Master Class là kết quả của việc đạt đến đỉnh cao.

Trong thế giới của trí óc, tâm hồn và trái tim.

Tôi thành thạo nghệ thuật kiểm soát chúng.

Ý thức của tôi trở nên xa xăm như một vì sao.

Bản thân tôi bị bao phủ trong bóng tối.

Nhưng.

Những ngôi sao không chết dễ dàng.

Ánh sao xa tuy yếu ớt, nhưng không thể nói là không sáng.

Ngay cả khi đó là một ánh sáng yếu ớt sắp tắt, nếu đó là ánh sáng của ý thức tôi, nó sẽ là bất tử.

Ngay cả khi ánh sao không thể soi sáng bản thân tôi, nó không biến mất mà chỉ bị mắc kẹt trong bóng tối.

Tôi biết rất ít về sức mạnh bí ẩn mà Luna Atorious đã sử dụng.

Tôi không thể sử dụng sức mạnh của cô ấy, như thể hiện trong hóa thân của cô ấy.

Nhưng tâm trí, linh hồn, đó là lĩnh vực của trái tim, nơi tôi là vị thần.

Dưới [Tự đề xuất] của bản thân, tôi cai trị như vị thần của ý chí và trái tim mình.

Những linh hồn tràn vào tâm trí tôi, cố gắng phá vỡ ý thức của tôi. Nhận thức của tôi mờ dần.

Tuy nhiên, ánh sao đó, sức mạnh của Luna, đã phóng đại Mặt trăng và tạo ra một thanh kiếm thần bí.

Không phải cùng một phương pháp, nhưng bằng cách vươn tới ánh sao xa xôi và kéo nó về phía tôi, tôi đã lấy lại được ý thức đang trôi dạt của mình.

Không giống như ánh trăng, nhưng tỏa sáng như Mặt trời, tôi chống lại những linh hồn đen tối đang cố gắng nuốt chửng tôi.

Tôi sẽ chịu đựng, chịu đựng và giam cầm những linh hồn trong chính mình.

"Người tưởng ăn ta dễ dàng sao?"

Tôi để họ sống trong tôi, trở về thế giới của lý trí và thực chất.

Khi kéo các giác quan của mình trở lại thực tại, tôi thấy mình đang ở trong lâu đài Hoàng gia của Lazark, được ôm bởi Olivia.

"Tại sao anh lại ở đây?"

"Anh đã tỉnh!" Olivia khóc, ôm tôi chặt hơn.

Tôi nghĩ rằng tôi đã ở cảng Mokna một lúc trước.

Tại sao tôi lại ở đây?

Thời gian dường như đã trôi qua khác đi.

"Hức... Reinhardt... Em đã sợ. Em đã nghĩ rằng anh sẽ không tỉnh dậy!"

Olivia nức nở, ôm chầm lấy tôi.

Đã bao nhiêu ngày trôi qua? Chuyện gì đã xảy ra thế? Tôi yếu ớt ôm lấy Olivia, người đang khóc và ôm tôi thật chặt.

Cơ thể tôi thiếu sức mạnh.

"Olivia, em không sao chứ?"

"Bây giờ là lúc để anh lo lắng cho em à?!"

Olivia khóc nhiều hơn.

"Đợi một chút!" Tôi nói, cố gắng tách khỏi cô ấy và ra khỏi giường.

Nhưng cơn đau đầu dữ dội khiến nó khó giữ thăng bằng.

"Reinhardt! Anh không sao chứ?"

"Vâng..."

Tôi quản lý để duy trì ý thức của tôi về bản thân.

"Anh không sao ư. Nhìn chính mình đi!"

Olivia nói, dẫn tôi đến trước gương.

Hình ảnh phản chiếu của tôi cho thấy tóc tôi đã chuyển sang màu trắng hoàn toàn.

Tôi đã thành công trong việc bẫy vô số linh hồn bên trong mình, nhưng rõ ràng nó đã gây ra một tổn thất nặng nề cho cả tinh thần và thể xác của tôi.

Sau cuộc đối đầu giữa Olivia Lanze, người đã bị áp đảo bởi một đám linh hồn ở Cảng Mokna, và Ma vương, anh ta đã hấp thụ tất cả các linh hồn báo thù và bất tỉnh trong một tuần.

Tỉnh lại, Olivia Lanze cũng cần được nghỉ ngơi, nhưng cô ấy đã chọn ở bên cạnh Ma vương, chăm sóc cho anh ta khi anh ta bất tỉnh.

Khi Ma vương tỉnh dậy, tất cả mọi người từ Hội đồng trưởng lão đến Hoàng tộc đều đổ xô đến gặp anh.

Giờ đây với mái tóc bạc trắng, Ma Vương trông vô cùng mong manh.

Đó không chỉ là thiếu năng lượng.

Chịu đựng vô số linh hồn quyết tâm giết anh ta bị mắc kẹt trong linh hồn anh ta là một gánh nặng không thể tưởng tượng được.

Ngay cả đối với những người không phải là sinh vật bình thường, đó là một thử thách khó khăn.

Cảm giác như thể anh ta luôn ở bên bờ vực của cái chết, bám lấy sự sống bằng sức mạnh ý chí tuyệt đối.

Để chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra, Olivia Lanze, thủ lĩnh của Thánh Hội, tiếp tục theo dõi Ma vương ngay cả khi anh ta đã tỉnh dậy.

Rõ ràng là Ma vương đã tỉnh, nhưng mọi người có thể thấy tình trạng của anh đang xấu đi.

"Ugh... Uuugh!"

"Reinhardt... Anh không sao chứ?"

Olivia lo lắng nhìn Reinhardt ngã gục trong hành lang lâu đài trong khi nôn mửa.

“Anh không sao... Anh không sao...”

Reinhardt cứ lặp đi lặp lại rằng anh ấy vẫn ổn, nhưng anh ấy trông có vẻ xa vời.

Mái tóc bạc trắng của ông đã trở lại bình thường nhờ Chiếc nhẫn Dreadfiend, nhưng Ma vương vẫn bị sốt, đau đầu và nôn mửa liên tục.

Tác động của linh hồn lên cơ thể dường như cũng quan trọng như tâm trí.

Olivia hỗ trợ Reinhardt khi anh ấy cố gắng lấy lại thăng bằng sau khi nôn xong.

Những linh hồn phần uất mắc kẹt trong tâm trí Reinhardt không thể bị loại bỏ bằng [sức mạnh thần thánh]. Họ không thể tác động đến thế giới bên ngoài mà đang tác động trực tiếp đến chính Reinhardt.

Olivia có thể chữa lành các chi bị thối rữa và ô uế sau trận chiến.

Sức mạnh đang lụi tàn của Ma vương có thể được phục hồi nhờ [sức mạnh thần thánh] của Olivia.

Tuy nhiên, cô không thể hỗ trợ các vấn đề bên trong.

Cô không thể thanh tẩy hay chữa lành những linh hồn báo thù gắn liền với linh hồn của Ma Vương.

Vật lộn với cả quốc sự lẫn cuộc sống hàng ngày, Ma Vương trú ngụ tại Lâu đài Lazark, nhận sự chăm sóc từ thủ lĩnh của Thánh Hội.

Việc Ma vương ngày càng yếu đi là một bí mật được giữ kín.

Nhiếp chính vương Charlotte đã xử lý hết thảy quốc sự của Edina, cho nên Edina cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, trong số các quan chức cấp cao của Edina, những người biết về sức khỏe ngày càng giảm sút của Ma vương, bầu không khí vô cùng ảm đạm.

Đương nhiên, các hoạt động tại Cảng Mokna bị đình trệ. Họ đang ở giữa một cuộc rút quân quy mô lớn vì không rõ liệu các mối đe dọa gần đó đã được loại bỏ hoàn toàn hay chưa.

Trách nhiệm chính cho toàn bộ tình huống này thuộc về chỉ huy, Liana de Grantz.

"..."

Reinhardt, tỏ ra quá yếu ớt thậm chí không thể ngồi trên ghế, dựa vào Olivia trong phòng ngủ của mình và lặng lẽ nhìn xuống ai đó.

—Liana de Grantz.

Chỉ huy của Port Mokna quỳ gối trước Ma vương, cúi đầu khuất phục.

Liana de Grantz, từng kiêu hãnh và chưa bao giờ cúi đầu trước Ma vương mặc dù trên danh nghĩa là cấp dưới của anh, giờ đã hạ mình trước anh.

"Tất cả là lỗi của tôi."

Reinhardt im lặng nhìn Liana.

Vụ thảm sát được dàn dựng của cô đã gây ra thảm họa.

Người đầu tiên đau khổ là Olivia Lanze.

Để giải cứu Olivia, Ma vương đã chọn cách giam cầm những linh hồn báo thù khổng lồ trong linh hồn của chính mình.

Mặc dù linh hồn của Ma vương vẫn là của riêng anh ta, nhưng nó đang dần tàn lụi.

Liana không thể chịu trách nhiệm hoàn toàn cho chuỗi sự kiện đã bắt đầu do hành động của mình.

Những người khác phải gánh lấy gánh nặng tội lỗi mà cô đã phạm phải.

Bởi vì nó là quá nhiều cho cô ấy.

Bởi vì nó rất đau đớn.

"Nếu anh bảo tôi chết, tôi sẽ chết."

Đó là tất cả những gì Liana có thể nói với bạn mình, người đã trả giá thay cho cô.

Olivia im lặng quan sát cảnh tượng diễn ra.

Reinhardt nhìn xuống Liana, người sẵn sàng chấp nhận cái chết nếu cần thiết.

"Cậu không thể biết điều này sẽ xảy ra."

"..."

"Đương nhiên, cậu biết là có tội, nhưng cậu không thể nào lường trước được kết cục này. Nhất định là không."

Giọng nói căng thẳng của Reinhardt, không giống như giọng thường ngày của anh, khiến Olivia và Liana khiếp sợ.

"Nếu như bởi vì cậu hành động mà phát sinh sự tình ngoài ý muốn, người khác phải trả giá, như vậy cậu nhất định phải chết..."

Reinhardt cố gắng nói.

"Vậy, chẳng phải tôi cũng nên chết sao...?"

"..."

Nói đúng ra, hành động của Reinhardt và Liana không giống nhau.

Nhưng xét về hậu quả, cả hai đều có kết quả ngoài ý muốn, và người khác phải trả giá – nhiều đó là đồng nhất.

Điều ước của Reinhardt cuối cùng đã gây ra sự cố Cánh cổng.

Hành động của Liana, nhằm bảo vệ Edina và Reinhardt, đã dẫn đến cái chết sắp xảy ra của Reinhardt.

Cuối cùng, hoàn cảnh của họ cũng giống nhau, nếu Liana phải đối mặt với hình phạt tương tự như án tử hình, thì Reinhardt, Ma Vương, cũng sẽ nhận được điều tương tự. Reinhardt lặng lẽ nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Liana, rơi xuống sàn.

Cô ấy không thể làm gì để khắc phục những vấn đề mà hành động của cô ấy đã gây ra.

Reinhardt hiểu rõ cảm giác bất lực đó hơn bất kỳ ai.

"Chúng ta đã nói về điều này từ lâu rồi, phải không...?"

"..."

"Hãy sống và làm điều gì đó."

Nghe những lời của Reinhardt, vai của Liana bắt đầu run lên.

Giọng nói của anh ta vỡ ra, và anh ta bị dày vò bởi cơn sốt, dường như anh ta có thể chết bất cứ lúc nào – đó là tình trạng hiện tại của Ma vương.

Reinhardt đã chịu đựng những điều không thể chịu đựng được.

Mọi người đều biết điều đó.

Bản thân Reinhardt cũng nhận thức rõ điều đó.

Cuối cùng, có lẽ một sự trừng phạt là cần thiết cho những vấn đề nghiêm trọng đã nảy sinh đối với Ma Vương do điều gì đó mà anh ta đã không ra lệnh.

Tuy nhiên, cái chết sẽ không làm được gì.

Dưới vỏ bọc của sự trừng phạt gấp trăm lần, Liana de Grantz quá quan trọng đối với Edina để bị xử tử.

Liana de Grantz không bị trừng phạt.

Reinhardt suy yếu, được chăm sóc bởi Olivia, thỉnh thoảng tiếp khách.

"Những gì cậu đã làm là điên rồ."

Lucynil, Chúa tể của Wednesday, bày tỏ sự hoài nghi của mình với Reinhardt.

"Không có lựa chọn nào khác."

Các linh hồn quá lớn để bị tiêu diệt bởi [sức mạnh thần thánh] và đang phát triển trong thời gian thực. Giam cầm họ trong nhà tù linh hồn và chịu đựng sự dày vò dường như là lựa chọn duy nhất.

"Tôi sẽ không gọi đây là một giải pháp. Cậu có bao giờ nghĩ rằng nó khả thi ngay từ đầu không?"

Lucynil bộc lộ cơn giận của mình trước mặt Ma vương.

"Tôi phải... làm cho nó thành công."

Ma vương, với vẻ ngoài kiệt quệ và mệt mỏi, tuyên bố.

"Không phải là cậu làm cho nó thành công. Cậu chỉ đơn giản là đang chịu đựng nó."

"..."

"Cậu quên vụ của Charlotte rồi à?"

Trước lời nhắc nhở của Lucynil, Reinhardt im lặng.

Linh hồn của Charlotte cuối cùng đã hợp nhất với Ma vương.

Ý thức của Ma vương đã biến mất, vì vậy tính cách của họ không trộn lẫn, nhưng số lượng ý thức hiện đang cư trú trong tâm trí của Reinhardt thật đáng kinh ngạc.

"Theo thời gian, linh hồn của cậu sẽ hòa quyện với những linh hồn bên trong cậu."

Reinhardt không phản ứng gì với những lời này, nhưng Olivia, đứng bên cạnh anh, tái nhợt đi.

"Rồi... chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Tôi không chắc về các chi tiết cụ thể, vì tôi chưa bao giờ tiến hành một thí nghiệm tầm cỡ như thế này. Tuy nhiên, ý thức về bản thân sẽ biến mất và một người sẽ trở thành một thực thể hoàn toàn khác."

Mặc dù hiện tại Reinhardt đang duy trì ý thức của mình, nhưng khi anh ta dần dần đồng hóa với họ, sự tồn tại của anh ta sẽ biến mất như một nắm cát rơi vãi trong sa mạc. Anh ta sẽ không chết mà sẽ biến thành một sinh vật hoàn toàn khác.

Nghe điều này, nước da của Olivia chuyển từ nhợt nhạt sang tái nhợt.

Lucynil là pháp sư giàu kinh nghiệm nhất thế giới trong việc xử lý các linh hồn.

Vì vậy, cô đã thực hiện nhiều thí nghiệm liên quan đến điều này.

Nếu Lucynil đã nói điều đó, nó phải là sự thật.

Reinhardt, lắng nghe lời cảnh báo của Lucynil, trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn im lặng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading